

Тервел

ИЗДАНИЕ НА ОБЩИНА ТЕРВЕЛ

Година III
брой 25
сряда, 23 юли 2008 г.

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО

РУБРИКА

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

ДИМИТРИНА КУНЕВА – С ДОБРУДЖА В СЪРЦЕТО

В този брой на в. "Тервел" продължаваме с традицията да ви запознаваме с известни наши добруджански изпълнители, които са оставили трайна следа в културния живот на града ни и са прославили себе си и Добруджа в цяла България.

Представихме Ви вече Калинка Вълчева, Кольо Кавръков, Анастасия Костова, дядо Радичко Куманов, Атанаска Станева. Сега е ред да ви запознаем с добруджанската певица Димитрина Кунева.

Димитрина Кунева

И Димитрина Кунева е научила занаят да пее от майка си. При раждането ѝ акуширала баба Минка, майка на майка ѝ. Бебето надало силен рев, когато дошло на този свят. Било шестото поред в семейството. Румънците го записали Думитра. Когато момичето поотраснало и влязло в гимназията, скъсало свидетелството си само се нарекло Димитрина. Ден-два детето все плачело. Майка му запяла, но и това не помогнало. Затворило очи, когато тя сменила песента. В годините на румънското робство трудно било за голямото семейство. Бащата избягал от Добруджа, когато Димитрина била на три години. Преди нея заминали брат ѝ и сестра ѝ. Така семейството им се разделило на две. Всички се събрали във Варна, където баща ѝ набързо струпал малка кирпичена къщичка. Дядо ѝ, баба ѝ и леля ѝ останали в силистренското село Бистра. Майка ѝ ту плачела, ту пеела. Нейният род бил от Ямболско. От време-навреме си тананикала някакви песнички и малката Димитрина. Половината варненци тогава били бежанци-добруджанци, македонци и тракийци, за които държавата не полагала никакви грижи. Баща ѝ и 12-годишната ѝ сестра станала текстилци, а десетгодишния ѝ брат-вестникар.

Димитрина Кунева се родила на 27 март 1926 год. в с. Алеково, Силистренско. Майчиният ѝ род бил все от свирачи, певци и танцьори. Гайдата на дядо ѝ не млъквала. А баба Минка ги приспивала и събуждала все с песен. Родата на дядо ѝ Петър Дамянов дошла в Добруджа от Ямболско. Наричали го Гайдарджи Петър. Бил бърдар. Когато правел бърдата за платна и шаяци, хем пеел, хем си свирел с гъдулката. Потеклото на баща ѝ било от Котленско. Дошло в Добруджа през XIX век. Отустата на майка си чувала пословици, песни и поговорки, а от баща си-народни мъдрости. Родителите ѝ приспивали децата си с народни песни и разкази за войните. Интересни били майчините приказки за самодиви, вампири и таласъми, краят на които бил все хубав. Така и сънят на малките бил хубав.

Кварталът, в който се настанили, бил бедняшки. Всички прокудени от родните си места, били с по една дрешка на гърба. Живеели с надеждата, че все някога халът им ще се подобри. Добруджанци и македонци се спогаждали, помагали си. Като гъби след дъжд никнели кирпичените им къщички, които след време се превръщали в удобни домове, потънали в зеленина, цвеля и човешка глъчка. Завет им пазел Франга баир, Фарът на нос Галата посрещал и изпращал кораби откъде

ли не. Димитрина завършила основното си образование в училище „Стефан Караджа“, където се хранела по бедност. През тези трудни дни и съдник, и изповедник, и другар им бил майка ѝ. Тя плачела и пеела за тежкия им живот, за оставеното зад границата, за близките им.

Майчината реч била почти в стихове и често римувана с много хумор. На особена почит в семейството били книгите „Чичо Томовата колиба“ и „Нещастна фамилия“. Според майката, животът им бил сходен с този в последната книга. В края на дните си искала да напише книга със същото заглавие. Децата споделяли с нея преживяванията си. За тях тя била и приятел. С нея докато заспят, те играели на различни словесни игри. Песните ѝ били с хубави текстовете и мелодии. Въпреки бедността, семейството получавало списанията „Детска радост“ и „Детски живот“, вестничето „Трезво дете“ и приказките на братя Грим. Пеели на два гласа „Горда Стара планина“, „Планино, Пирин планино“ и „Морен орачът“. Обичали Ботевите песни. В майчината ракла били скътани красиви добруджански носии. През 1938 год. семейството се преместило във Вълнари, Новопазарско. Селото било безводно. Кервани от каруци носели вода с каци. Появила се носталгия за Варна, за училището, Димитрина завършила прогимназията в Дживел (дн. с. Никола Козлево), Шуменско. Деца от седем-осем села в шаечени дрехи, с цървулки и шушони, с шалове и торбички на рамо, пътували през преспи във виелищата към училището. Понякога пъртини им правели бащите. Нерядко те ги пазели и от вълци. Живеели в чужда къща. Очите им били вторачени все към Добруджа. Димитрина започнала отново да пее майчините си песни. Тракийци и добруджанци водели богат духовен живот. Организирали лазаруване, коледуване и хора на мегдана.

Дългоочакваното освобождение дошло на 21 септември 1940 година. Наред се чувала музика и тропот на конници. Валяците свирели, камбаните биели, от граничните постове гърмели. Хората по нивите се прегръщали плачешком. След четири години дошло време за раздяла и с Вълнари. Отново плачове и раздели със свидни хора. Семейството се завърнало в Алеково. Родната им къща още не била опразнена от румънците. В нея се помещавала общината. По земята още се търкалял архивът. Дръвчетата били станали вече дървета. Завръщала се покъщнината. Извило се тежко хоро. Всички се посрещали с думите „Добре дошли!“ От пределите на т.н. Стара България към родните места заприжждали кервани от каруци. След дълга раздяла се срещали отново родовете, роднините и близките. По сборовете ечали мелодии на гайди, кавали, хармоники и гъдулки. Извили се хора на няколко ката. Пак започнали външните седенки. Дочували се песните „Пеню на Гана думаше“, „Облака ечи, та гърми“ и „Провикнала са ѝ кадъна“. Върнали се майчините ѝ песни на своя земя. Всяка от тях намерила своето място и своето време. Семейството ѝ живеело в центъра на Алеково. Оттам най-добре се виждали промените, след идването на свободата.

Димитрина намирала упование и надежда в книгите.

Наследила красивия почерк на баща си, учила се от стила на класиците ни. Със заем от 100 лева и с най-нужното, прибрано в бохчичка, в един хубав ден тя напуска бащиния си дом и се записва в новооткритата Девическа земеделска гимназия в Силистра. Повече на село не се завърнала. През 1946 год. участвала в Областния фестивал в Русе. За пръв път пак там пяла на микрофон пред хиляди хора.

Записала се в Агрономическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. И в гимназията, и във факултета се издържала сама. През 1952 год. с конкурс влязла в Държавния ансамбъл за народни песни и танци. Завършила задочно агрономство. Десет години работила като агроном в Министерството на земеделието и хранителната промишленост. Успяла да се докосне до всички

области на фолклора, да посети много страни и континенти, да види далечни и древни цивилизации, да прави паралел между нашия народ и другите народи. Разбрала, че само под свой покрив се живее най-сладко, че най-хубаво е на своя земя, при своя народ. Народ, който е с богата душевност, а земята ни е за песен жадна.

Димитрина казва за себе си, че е лирик, и бунтар. Зодия Овен е. Определя се като бунтар. Наред с песните и агрономството, повече от тридесет години се занимавала и с... шивачество. Познати са ѝ всички сръчности на българката. На полето не се различавала от истинските селяни.

Гласът ѝ звучи в ефира от 1956 год. Почитателите ѝ я гледат в повече от тридесет предавания по телевизията. Голяма част от песните ѝ са в Златния фонд на Радио София, а седем-осем и в Златния фонд на БНТ. Има една аудиокасета, пет големи и две малки грамофонни плочи, едната от които е поръчка на културната общественост в Силистра и е за автограф на почитателите ѝ. Носителка е на орден „Кирил и Методий“ - втора степен.

Димитрина има свое виждане за Добруджа и за нейните песни. При сътворяването на песните ни, народът, според нея, е вложил душата си. Затова те са изречени като въздишка, вопъл или възхита. По тази причина песента има душа. Добруджа е по-различна като фолклорна област и това се дължи на „пъстрото“ ѝ население. Тя е конгломерат от българи от всички краища на страната, на хора с волни души, които не са търпели никакъв гнет. Тя е кръстовище и пътека, по която са минавали много племена. Запазена е чистотата на песента, танца и костюма. Добруджанската песен заема достойно място с богатството на темите си. Преобладават трудовите песни, баладите и историческите песни, отнасящи се за Добруджа и добруджанци.

Димитрина признава, че носи в себе си над 400 песни, половината от които са градски, школки и руски. Тя пее с чувство и когато ѝ е весело, и когато ѝ е тъжно. Преживява песента. Не се усеща кога запява мамините песни, особено пък, когато я налегне носталгията. Смята, че след майчиното чувство второ по сила си остава тъгата по родния край и по Родината. По-силно въздействащо изкуство от музиката няма. Пее тихо и задушевно. Не без гордост Димитрина заявява: „В Добруджа съм се родила. Там е моята стряха и пътеката, по която съм тръгнала по света. Оттам са и песните ми...“ Добруджанските песни са бавни и драматични. Хороводните и веселите песни са с красиви и приятни текстове. Няма го присмехулният елемент, както при шопските. Всичко в тях е казано меко и деликатно. Текстове им са на чист български език. И в радост, и в беда, в тяхната къща винаги се е пеело. Когато били деца, майка им не пропускала да ги посъветва да запомнят в някоя от песните нещо за цял живот. Тези песни-послания от вековете, са крепили духа ѝ през целия ѝ нелек житейски път. Съпругът ѝ Тодор Гъдев е от Маноя, Габровско. По образование е икономист, но е тънък познавач на нашата и световната литература. Синът им е преподавател в СУ „Св. Климент Охридски“, където е гл. асистент, доктор на науките.

Народната певица Димитрина Кунева не крие, че всичко хубаво, което го има, го дължи на песента. Тя смята, че добруджанци носят гена на добрия човек, на българина. А Димитрина е не само добра певица, но и голяма българка.

РУБРИКА

МИСЪЛ НА БРОЯ

Едно е да искаш,
друго е да можеш,
а трето и четвърто е да го направиш.

Николай Хайтов

РИСУНКИ НА АСФАЛТ И ХВЪРЧИЛА ОЦВЕТИХА „НАШЕ ЛЯТО“

През изтеклата седмица -от 14.07.2008 –18.07.2008 г.- се проведеха две мероприятия от ваканционната програма „Наше лято“.

На 15.07. градския парк се оживи от деца на различни възрасти дошли да рисуват на асфалт. В мероприятияето взеха участие 30 деца на възраст от 5 до 12 години. Малките художници от 5 до 8 години рисуваха на свободна тема, а останалите - от 9 до 12 години –твориха с насока към летните мотиви – слънце, плаж, море...

Талантливите художници с нетърпение чакаха обявяването на резултатите и връчването на наградите на победителите.

В първа възрастова група- от 5 до 8 години -бяха наградени:

На първо място–Радостина Георгиева; на второ– Велина Боянова; на трето място- Андреа Милкова и Александър Марианов.

Във втора възрастова група наградените са: Георги Пеев–на първо място; Радостина Петкова– второ място; Веселин Красимиров и Христо Атанасов– на трето място.

Младите художници бяха подкрепяни от децата на ЦДГ „Първи юни“ и ЦДГ „Детелина“.

На 18.07.2008г. градския площад заприлича на пъстро море от хвърчила. Поводът беше поредният детски празник в „Наше лято“– състезание с хвърчила. За надпреварата се записаха 25 участника на различни възрасти.

На състезание, като на състезание- има победители и победени.

В първа възрастова група -от 6 до 9 години - победител е Димитър Здравков, на второ място е Радостина Георгиева и на трето Ралица Петрова и Валентина Георгиева Янкова. При големите -от 10–14 години- победител е Георги Пеев, на второ място Христо Атанасов и на трето Радостина Петкова и Габриела Николаева.

Поощрителни награди получиха: Виктория Юлианова, Андреа Милкова, Ива Стефанова, Ванеса Маринова. Награда за най-малък участник получи Елен Емилов.

Група деца от ЦДГ „Детелина“ аплодираха участниците и победителите в състезанието. Красив жест към тях направи Георги Пеев, който им подари своето хвърчило, това, с което стана победител.

За всички участници и в двата детски празника бе

осигурена почерпка от Община Тервел.

Очакваме Ви, приятели, на 22.07.2008 г. (вторник) в ОДК „Малкият принц“ от 10:00 часа, за да се включите в „Мисия малки къщовници“.

На 24.07.2008 г. от в 10:00 часа Ви очакваме с велосипеди на състезание, което ще се проведе в градския парк.

За повече информация около мероприятията в програмата се обръщайте към педагозите в ОДК „Малкият принц“ гр. Тервел, тел. за контакт 21- 47.

ЗАПОВЕДАЙТЕ !

ПОВОД ЗА ГОРДОСТ !

Елина Енчева представя своя клуб и България

Гордеем се с нашите съграждани, живяли, учили и завършили средното си образование в нашият китен добруджански град. Винаги отбелязваме на страниците на нашият вестник вашите поводи за гордост. Ще ви направим съпричастни и с радостта на Венелина Русева, родом от гр. Тервел, завършила

средното си образование в СОУ „Й. Йовков“ гр. Тервел. Венелина ни потърси, за да сподели за успеха на своята малка дъщеричка, която е отличена със Световна купа по китайските бойни изкуства. Семейството ѝ в момента живее в гр. Варна.

Деветгодишната Елина Ивайлова Енчева-ученичка в СОУПЧЕ „А. С. Пушкин“ гр. Варна взела участие в Световното първенство по ушу (кунг фу) на 23, 24 и 25 май 2008 год. в Перуджа, Италия. Ушу всъщност е спортът, който обединява всички стилове в китайските бойни изкуства.

Елина тренира усилено във Варненския клуб по ушу „Мей Хуа“, с треньори Яна Георгиева и Соня Ананиева. След упорития труд на детето не закъсняват и неговите резултатите- завоювани Световна купа по китайски бойни изкуства-ушу (кунг фу) и два сребърни медала в Перуджа, Италия от

Световното първенство.

Световното първенство, разказва още майка ѝ, в Перуджа е с дългогодишна традиция, провежда се за 16 поредна година. Всяка следваща година участниците, които се съревновават стават все повече. През 2008 год. състезателите са били от 81 страни, а именно българите- с корен на тервелчани сме сред отличените !

От страниците на вестника поздравяваме малката състезателка Елина Ивайлова Енчева, нейното семейство и треньорите ѝ, като им пожелаваме много здраве, късмет, и още отличия –национални и световни медали.

Успех !

концентрация и сила

ПРОФЕСИОНАЛНА ГИМНАЗИЯ ПО ТЕХНИКА И ОБЛЕКЛО

«ДОЧО МИХАЙЛОВ» -

ПРИВЛЕКАТЕЛНО И ЖЕЛАНО УЧИЛИЩЕ

На 08.07.2008г в ПГТО „Дочо Михайлов“ стартира проект безвъзмездно финансиран от Европейския съюз с 21117, 41 лева по Договор BG051P0001/07/4.2-01/39 «ПГТО «Дочо Михайлов» - привлекателно и желано училище», Оперативна програма «Развитие на човешките ресурси», програма “Да направим училището привлекателно за младите хора” с партньор Училищно настоятелство «ПГТО «Дочо Михайлов».

Основните цели на проекта са: възпитаване на екологично съзнание и ангажираност за опазване и съхраняване на околната среда у учениците; естетизиране на външната и вътрешна училищна среда; създаване на умения за работа в екип; откриване и творческо развитие на дарби и дарования и създаване на условия за личностна изява на учениците; създаване на привлекателни извънкласни форми според интересите

на учениците за превенция на отпадането от училище.

По проекта ще се създадат: клуб „Еколог“; спортна школа „Източни бойни изкуства“; школа „Театрално и художествено изкуство“. Ще се организират и проведат конкурси, спортни състезания, футболен турнир между учениците от Професионална гимназия по техника и облекло „Дочо Михайлов“ и Професионална гимназия по транспорт и лека промишленост - гр.Омуртаг.

Проектът BG051P0001/07/4.2-01/39 «ПГТО «Дочо Михайлов» - привлекателно и желано училище», се изпълнява с финансовата помощ на Европейския съюз и Република България, Оперативна програма «Развитие на човешките ресурси». Отговорност за изложените в публикацията възгледи носи единствено ПГТО „Дочо Михайлов“ гр.Тервел. Документът по никакъв начин не изразява официалната позиция на Европейския съюз.

МОЕТО „ГАРДЖЕ“ Е НАЙ-ХУБАВО И НАЙ-УМНО

Баща учи сина си на ум и разум

- Ако рано си лягаш и рано ставаш, винаги ще имаш успех. Ето, виждаш ли птичката. Станала е рано и си е намерила червейче, а ако беше станала късна, щеше да си остане гладна.

Момченцето се замисля за минута и пита:

- Тате ! А червейчето, бе ? То също е станало рано, а птичката го е изяла !?

Бащата зяпва от изненада, но бързо се окопитва и отговаря:

- А червейчето се е връщало от нощен гуляй ...